

عنوان مقاله:

زمان در عرفان اسلامی

محل انتشار:

فصلنامه ادبیات عرفانی و اسطوره شناختی، دوره 5، شماره 14 (سال: 1388)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسنده:

مرتضی شجاری - استادیار دانشکده ادبیات فارسی و زبانهای خارجی دانشگاه تبریز

خلاصه مقاله:

در فرهنگ اسلامی، تصورات گوناگونی از زمان انعکاس یافته است. متکلمان آن را امری موهوم و فیلسوفان آن را مقدار حرکت فلک اطلس می دانند. اما از منظر صوفیان، زمان با جان، که اصل وجود آدمی است، در ارتباط است. جانی که نزد دلبر حاضر است، چیزی جز لاله زار و گلشن نمی تواند باشد و بنابراین، پیری و پژمردگی را در او راهی نیست. از این رو، زمان عرفانی ارتباطی با گذشته و آینده ندارد؛ زیرا صوفی با خداوند است و در آنجا ماضی و مستقبل نیست. تمام کوشش یک صوفی آن است که خداگونه شود و از قید زمان، آزاد یا به تعبیری دیگر نیست گردد. این امر جز با عشق حاصل نمی شود. سالکی که اسیر عشق نشود، بنده جسم و زمان خواهد ماند. تنها عشق است که آزادی را از این نوع بندگی به ارمغان می آورد. عشق چون شمشیری است که سر جسم و زمان را از جان سالک جدا می کند.

کلمات کلیدی:

زمان، ازل، عدم، عشق، شطحیات

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/853019>

